

MaaIlmanmenestys – yli kaksi miljoonaa myytyä kirjaa!

MAAILMAN ViiMeiset TYYPIT

LUURANKOTIE

NETFLIX

NETFLIX-
ALKUPERÄISSARJA

MAX BRALLIER

Kuvittanut DOUGLAS HOLGATE

WSOY

Pikainen kertaus *Maailman viimeisten tyyppien edellisestä kirjasta:*

Hups, sori. Siis **KAHDESTA** edellisestä kirjasta.

HEI! Mulla oli välissä ikioma kirja!

Sitä mäkin.

Hei, Jack edistyy zombien hallitsemisessa.

Se voi olla kätevää.

VOIMA-
NYRKKI!

Kätevästä puheen ollen:

Sitten meitä kohtasi menetys:

Hyvä ystävämmä Bardle...

Hän oli hauras kuin perhosen siipi.

Lepatti tuulella kuin mikä lie...

Au! Uudet voimat polttaa ihoa?

Mustekalakäsi auttaa!

Moi Pallerö!

Moi Dirk!

Evie tuo Thrullin takaisin...

ja nyt se on voimakkaampi
kuin koskaan.

Siitä sait,
Jack!

Me pysäytetään
syt ja kostetaan
Bardlen puolesta,
senkin pahikset.

Roistoilla
on ylivoima
Vielä.

Thrull on kuitenkin vannonut kokoavansa kuolleiden armeijan ja rakentavansa Tornin, jotta se voi kutsua tänne itse pääpahiksen, Rezzócth Muinaisen. Koko maailmanloppu ja hirviösotku on Rezzócth Muinaisen syytä. Kun me oltiin vähän toivuttu, June lähti seikkailemaan omin päin ja kuuli tärkeän vihjeen etuvartioasemasta, joka voi johdattaa meidät Thrullin jäljille.

Mun kosminen
käsi!

Se jäi...
pysyväksi!

Koittakaa
keskittyä!

Me ei voida
jäädä kotiin enää
pitkäksi aikaa.

Ihan pian me
saadaan selville,
missä Thrull on.

On siis...

Seikkailun aika!

MAX BRALLIER & DOUGLAS HOLGATE

MAAILMAN VIIMEISET TYYPIT LUURANKOTIE

Katsokaa,
mun zombit
osaa tanssia!

No joo, siitä
voi vielä olla
hyötyä.

Suomentanut Aila Herronen

Werner Söderström Osakeyhtiö | Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

The Last Kids on Earth

Skeleton Road

Text copyright © 2020 by Max Brallier

Illustrations copyright © 2020 by Douglas Holgate

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2022

ISBN 978-951-0-47324-5

Painettu EU:ssa

Lilalle. Yläfemma!

M.B.

Merrille, Tomille ja

Jackille.

Tervetuloa maailmaan,

pikkumies!

D.H.

LIMAINEN TUSINA

Luku yksi

Näetkö nämä kaksitoista zombia? Nimesin ne Limaiseksi tusinaksi. Ne on *eliittijoukkoa*.

Parhaista parhaita.

Valioiden valioita.

Ne on sitkeitä, mutta kohta nähdään, mihin ne *todella* pystyy. Siksi mä seison vanhan koulubussin katolla ja tuijotan sekalaista esterataa, jolla voi rikkoa luunsa.

Pikku limalöntti nimeltä Pallero seisoo mun vierellä. Sillä on tassuissaan megafoni, joka on kaksi kertaa sen kokoinen. Se kiljuu: "ONKO ZOMBIT VALMIINA?"

Vastaukseksi kuuluu muminaa: "Ööööörr."

Pallero kääntyy ja kiljuu: "ONKO UNIVERSUMIN SOTURIT VALMIINA?"

Kaikki mun kaverit huutaa: "On!"

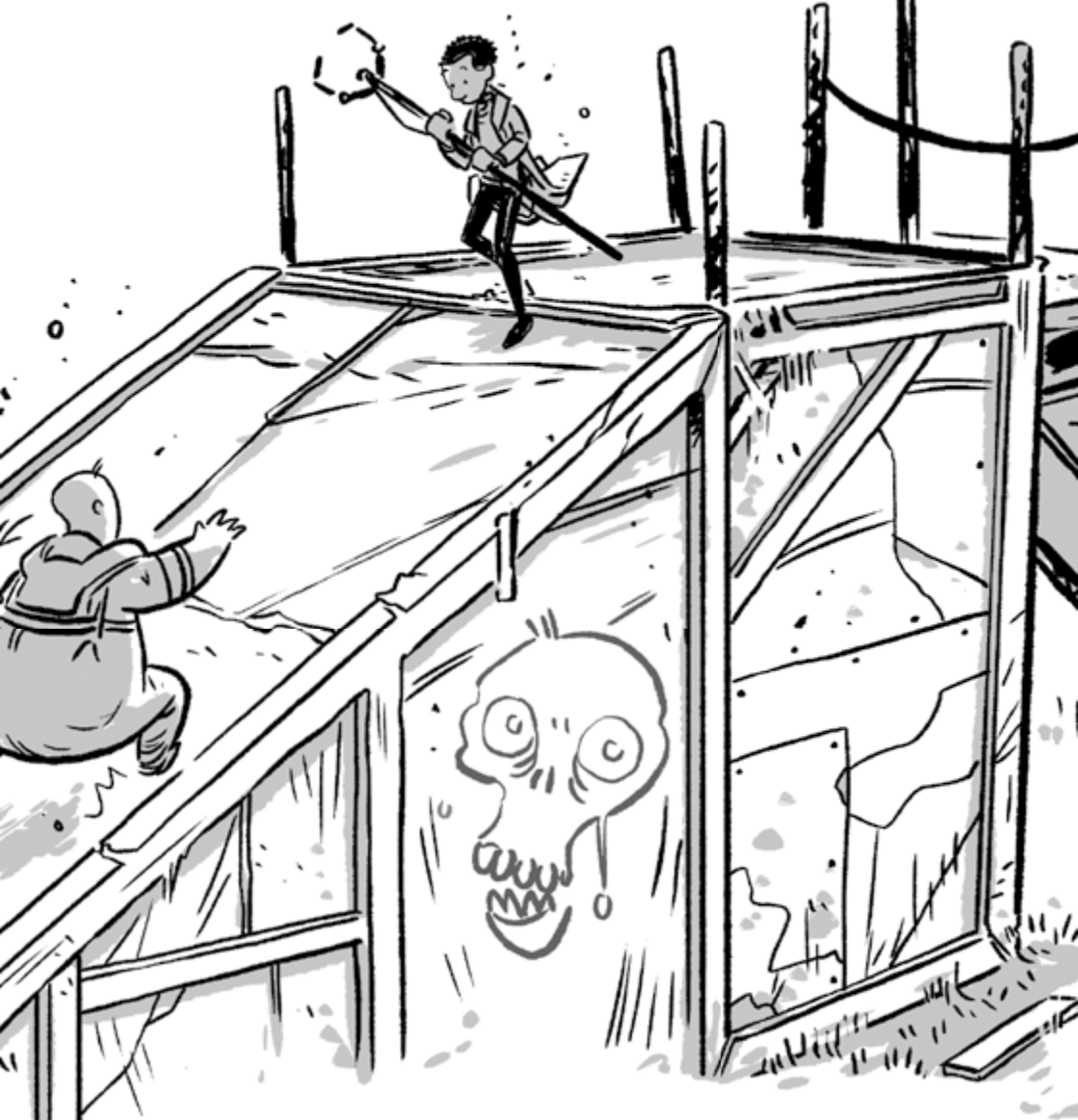

Mä tartun Louisville Silpojaan ja *keskityn*. Mun syke hidastuu. Kosminen käsi tärisee. Sitten mä komennan zombit eteenpäin ranneliikkeellä ja huudan: "HYÖKÄTKÄÄ QUINTIN KIMPPUUN!"

Ne tottelee ja hyökkää yhtenä zombina! Niiden kömpelöt ruumiit hölkyttää ylös ramppia ja kohti Quintia.

Quint kohottaa uuden pihtiseipäänsä. Se on oikeastaan vain pitkä keppi, jonka päässä on pihdit. Quint avaa pihdit! Zombit on ihan lähellä! Ja sitten...

Tai hei... HETKINEN. ODOTAS VÄHÄN. Sä ihmettelet varmaan, mitä ihmettä täällä tapahtuu. Ja *miksi* mä komennan zombilaumaa käymään mun parhaan ystävän kimppuun.

Joo, otetaan tähän väliin pieni kertaus...

KERTAUS ALKAA! LUE MITÄ TAPAHTUI JA MITÄ SULTA MENI OHI!

Mulla, Quintilla, Junella ja Dirkillä on pitänyt kiirettä pari kuukautta. June päätyi jopa mielettömään seikkailuun, joka huipentui kamppailuun hirviöpiraatin eli nylkyripomon kanssa.

June sai selville *vaikka mitä*. Kuten: 1) Thrull voimistuu, 2) Torni tuhoaa kaiken, jos Thrull saa sen valmiiksi, ja 3) on olemassa paikka, jossa me voidaan saada tietoa Tornista ja sen sijainnista: salaperäinen etuvartioasema. Jos löytää etuvartioaseman, löytää Tornin.

Harmi vaan, että nylkyripomo pääsi karkuun ennen kuin me saatiin tietää, *missä* se etuvartioasema on. Siksi meidän sekopäinen hirviösoturikamu Skaelka lähti etsimään sitä tietämiltä teiltä.

Jep. Yhtenä päivänä Skaelka kipusi kärriäisen selkään (se on kuin hirviömäinen erakkorapu, jonka selkäpanssarina on auto) ja ratsasti tiehensä. Siitä on jo monta viikkoa, eikä Skaelka ole vielääkään palannut...

Entä mä ja mun elämä? No, mulla on riittänyt hommaa zombien kontrolloimisen opettelussa. Siis kunnan jeditouhua. Meidän monsterikamu Mörkki on auttanut mua hiomaan mun taitoja ja ymmärtämään, mihin kaikkeen kosminen käsi pystyy.

Sen nimen mä annoin sille lonkerohanskahässäkälle,
joka on nyt *ikuisesti* mun *käden ja ranteen ympärillä*.

Me nimittäin hakattiin Kammoduksen *häntä irti*, ettei se voisi enää kontrolloida zombeja. Me ei kuitenkaan osattu arvata, että *Thrull* varastaa hännän ja sen myötä ton kyvyn. Mutta eipä osannut Thrullkaan arvata, että *mä* nappaan sen vuorostani siltä!

Siinä sattui kaikenlaista, mutta lopputulos oli, että mulla on aika makee imulonkerohanska nimeltä kosminen käsi ja – Louisville Silpojassa olevan Kammoduksen *hännän voiman* avulla – supersiisti zombinhallintakyky, jee!

Mä olen edistynyt tosi paljon Mörkin avulla. Nyt mä saan oikeasti zombit *tekemään* juttuja. Mä olen siis melkein ku joku nekromantikko, kuolleiden herra...

Mä tajusin pian, että mitä enemmän aikaa mä käytän *jonkun tietyn* zombin kouluttamiseen, sitä vahvempi side meidän välille muodostuu.

”Ihan kuin Vankityrmien aartenmetsästäjä: Haudanryöstäjät 3”, Quint sanoi, kun selitin tätä sille.

”Niin just!” mä vastasin. (Vankityrmien aarteenmetsästäjä: Haudanryöstäjät kolmonen on meidän lempiroolipeli.) No siis joka tapauksessa, roolipeleissä kannattaa valita yksi tai kaksi tyyppiä ja keskittyä nostamaan ne seuraavalle tasolle. Jos pelaa monta eri hahmoa vuorotellen, saa joukon keskinkertaisia tyyppejä. Enkä mä halua haaskata aikaa keskinkertaisiin tyyppeihin.

Mun voimat on kuitenkin rajalliset. Mä pystyn kontrolloimaan vaan paria zombia kerralla. Mä *en* esimerkiksi pysty johtamaan zombilegioonaa taisteluun, mutta supereppiset valomiekkataistelut zombien kanssa onnistuu. Ja niitä me harrastetaankin...

Antaa mennä zombit, käykää päälle! Sitten minä ja June saadaan kerrankin olla kahdestaan!

Mun suunnitelma on siis selvä: tähän täytyy suhtautua kuin roolipeliin. Mä valitsen pari zombia, joilla on *jo valmiiksi* luontaisia lahjoja taistelemiseen, ja nostan ne seuraavalle tasolle! Toisin sanoen mä perustan kuolemattomien sotureiden superliittijoukon. Jack Sullivanin zombijoukkueen.

Hyvien zombien löytäminen on kuitenkin ollut vaikeaa. Zombit asuu Mörkin joulukuusifarmilla, missä tein niille kaikenlaisia testejä. Se ei sujunut hyvin, vaikka ei se oikeastaan ollut zombien vika...

Sitten yhtenä päivänä mä käppäilin tapani mukaan ympäri Wakefieldiä ja etsin lisää zombeja meidän armeijaan, kun näin vanhan ystävän: Alfredin! Zombin, joka auttoi meitä löytämään Rezzóchin ja portaalipuun!

Alfred yritti päästä kaatuneen vesisäiliön kautta katolta toiselle, mutta se liukastui ja tipahti suoraan mun syliin. Ihan kuin tosi nolo eka tapaaminen jossain romanttisessa komediassa...

Kun mä näin Alfredin tasapainottelevan vesisäiliön kaidetta pitkin, mä sain loistoidean. JUST NOIN MÄ VALITSEN ZOMBISOTURIT MUN ROOLIPELIIN! Pudotuspelillä, jossa on esterata ihan niin kuin TV-kisoissa. Siis niin kuin *Gladiaattoreissa* ja *Superninjaesteratasotureissa* ja *Piltit vastaan piraijoissa!*

Siispä mä rakensin kamujeni kanssa oman esteradan. Me rakennettiin se Laserseikkailumaailmaan. Siellä on kaikkea, mitä voi tarvita: trampoliinipuisto, laser-peliareena, kiipeilyseinä, churrokoju ja vaikka mitä siistiä rojua.

Dirk innostui ihan tosissaan radan rakentamisesta. Varmaan siksi, että sillä on tällaiset taistelupelit veressä.

Dirkiltä nimittäin lipsahti, että sen isä esiintyi vanhassa TV-sarjassa nimeltä *Universumin soturit*. Se oli *niin paras* sarja. Joka viikko joukko tavallisia toimistotyyppkejä kohtasi superlihaksikkaat trikooasuiset soturit, ja soturit päihitti ne tavalliset ihmiset *kuus nolla*.

Dirk sanoi, että sen isän soturinimi oli Iso tikari. Pakko myöntää, että mä en muista ketään Isoa tikaria, mutta siinä sarjassa oli vaikka kuinka monta soturia vuosien varrella.

No, Dirk on joka tapauksessa rakentanut upean zombijoukkueen eliminointiradan. Rata näytti aluksi vähän omatekoiselta. Ihan niin kuin pikkukaupunkien kummitustalot, joissa jotkut asukkaat pukeutuu naamiaisasuihin ja yrittää pelotella. Tosin se ei ikinä ole kovin pelottavaa, koska alkeelliseen ihmissusipukuun pukeutunut tyyppi, joka loikkaa esiin heinäpaalin takaa, on päivänselvästi oma matikanope.

Nyt meidän zombijoukkueen eliminointirata on kuitenkin supersiisti. Ja vihdoinkin valmis! Mä olen valinnut kaksitoista parasta zombisoturiehdokasta ja yritän saada ne radan läpi.

Säännöt on yksinkertaiset: kaikki maaliin pääsevät zombit pääsee mun joukkueeseen. Ne on sen ansainneet!

Kuulostaa yksinkertaiselta, mutta zombit ei pääse helpolla: Quint, June, Dirk, Turre ja muutama meidän hirviökaveri, kuten Isojehu ja Fern, yrittävät estää niitä.

Me kokoonnuttiin pudotusradalle aikaisin tänä aamuna. Mun kaverit asettui aseisiin ympäri rataa, ja mä ohjasin zombit lähtöviivalle. Oli aika ottaa selvää, mihin mun Limaisesta tusinasta oli. Aika katsoa, saisinko mä ne maaliin asti...

Mä hengitin syvään. Sitten –

VIUH! Mä heilautin Silpojaa ja zombit ryntäsi liikkeelle! Kilpailu oli alkanut! Quint valmistautui, kun zombit rynnisti sitä päin. Nyt voidaanakin siirtyä...

***TAKAISIN SEIKKAILUUN!
JÄÄKÖ QUINT HENKIIN? VAI AHMIIKO
ELÄVÄT KUOLLEET SEN SUIHINSA?
JUONIPALJASTUS: QUINT ON IHAN OK!***

Quint pyörähtää ympäri, heilauttaa seivästään ja toinen zombi tuupertuu alas rampilta. ”Toi ei riitä, Jack!” Quint huutaa.

Se on oikeassa. Mun on pakko *keskittyä*, jos mä haluan saada edes yhden zombin maaliin. Mä sivallan Silpojalla ilmaa, ja jäljellä olevat zombit kiristää tahtia.

Kun mä yritän kontrolloida zombeja, mun täytyy keskittyä *ihan tosissaan* ja miettiä, mitä mä haluan zombien tekvän. Sitten mä huudan käskyn ja heilautan Silpojaa. Silleen mä pystyn ohjailemaan niitä. Se toimii, koska mä ja miekka ollaan tavallaan *yhtä*.

”ETEENPÄIN!” mä karjun ja heilautan Silpojaa vielä kahdesti. Loput zombit kipittää seuraavien tuhoisien esteiden läpi...

Mä seison ylhäällä koulubussin katolla ja yritän kuljettaa kolme zombia riippusillan yli, kun mä kuulen äänen...

Ääni on kammottava. Mun selkäpiitä karmii.

Pallero, joka istuu yhä mun olalla, tarraa kiinni mun paitaan. ”Mikä tuo oli, Jack?” Pallero kysyy hiljaa.

”En ole varma, Pallero”, vastaan. Mä käännyn ja yritän nähdä, mistä se karmiva ääni on peräisin. Sitten mä huomaan jotain liikettä parkkipaikalla.

Kestää hetken ymmärtää, mitä mun silmät näkee. Kun mä vihdoin tajuan, mistä toi hirvittävä korviahuumaava meteli lähtee, mun sydän alkaa takoa rinnassa.

Luurankoja.

Luurankosotilaita.

Nitä on satoja. Ne marssii meitä kohti.

Mä osasin odottaa tätä, vaikka toivoin, että olisin väärässä...

Tää on kuin mun painajaisessa. Siinä näyissä, jonka mä näin monta kuukautta sitten, kun Quint, Dirk ja Mörkki tuli näyttämään, mitä ne oli löytäneet Evien Kosmisen salaseuran historia -kirjasta ...

Ei mitä tahansa luurankoja.

Vaan Thrullin luurankoarmeija.

Luku kaksi

”Thrullin luurankoarmeija!” Quint huutaa riippusillalta.

”Palaan pian, Pallero”, mä sanon. Hyppään alas bussin katolta ja viiletän radan poikki.

Kun mä viimein ehdin mun kavereiden luo, luurangot parveilee niitä kohti.

”Niillä on *aset*!” June huutaa.

”Ja aika hienot haarniskat”, Dirk sanoo melko vaikuttuneena. ”Ei siis tietenkään yhtä hienot ku meillä. Mutta hienot silti.”

Luurankojen aset ja haarniskat on luuta. Ne heiluttaa miekkoja, joissa on jyrääjien piikkejä, ja sotavasaroita, joissa on Megamadon teräviä hampaita. Ne pyörittelee tikareita, jotka on tehty käyristä räähkän kynsistä. Osalla on päässä kypärä, joka on vuoltu kärriäisen sarvista. Joillakin on viipaloituja hirviönsuomuja kilpinä.

”Ne ovat nopeita!” Quint huomauttaa. ”Mutta onneksi ei tarvitse pelätä niiden puremaa.”

”Ootko sä varma?” Dirk kysyy.

”Totta kai! Nämä eivät ole zombeja, vaan luurankosotilaita”, Quint sanoo. ”Vähän niin kuin vanhan ajan soturit Ray Harryhausenin leffoissa.”

”Mä en tiedä, millaisia vanhan ajan soturit on sen Harry-minkä-lieneen leffoissa”, Dirk sanoo ja heiluttaa gladiaattoripeistään. ”Mutta mä aion tehdä noista luupäistä selvää niin kuin vanhan ajan *Universumin soturit!*”

Me asettaudutaan niin uhkaavaan asentoon kuin osataan. Isojehu näyttää kaikista uhkaavimmalta...

Jack ja kumppanit lähtevät
etsimään pahiksista kammottavinta,
Thrullia, ja hänen etuvartioasemaansa.
Viholliset rakentavat portaalia, jonka
avulla kosminen voima Maailmojen
tuhooja pääsee takaisin maailmaan.
Tyypit joutuvat lähtemään Wakefieldistä
ja edessä onkin eppinen,
hurja ja mässyntäyteinen
AUTOREISSU!

SUOSIKKI-
SARJAN
KUUKES
OSA!

www.wsoy.fi

9 789510 473245

N84.2 | ISBN 978-951-0-47324-5

Kannen suunnittelu: Jim Hoover

Kannen kuva: © Douglas Holgate, 2020